ZÃ•Å½ITEK PRACOVNÄš POHOVOROVÃ•

ÃšterÃ½, 18 Ä•ervenec 2017

Mám chlapy ráda, fakt jo. Tenhle byl navíc o hlavu vÄ›tší, ramenatej, tmavý vlasy, tmavý voÄ•i, no prostÄ› senzace. Poslali nám ho z pracáku. Koukám na doporuÄ•enku, hm, 75 roÄ•ník, to je správnÄ› uleÅ¾elej, prolítne mi hlavou a znova ho zhodnotím. Pohled na nÄ›j je pÄ›knej.

“Napište mi, Å¾e nevyhovuju vašim poÅ¾adavkÅ¯m. Nebudeme si pÅ™ece dÄ›lat problémy, Å¾e nééééééééé."
Mám rády chlapy, nikoliv flákaÄ•e. Flákaj to pak ve všech oblastech Å¾ivota a to já nerada. "Ale já to takhle nepoznám," zahrávám to do autu a dávám mu ještÄ› jednu šanci, je pÅ™ece jenom docela pÄ›knej. "Helejte, pro vaši firmu bych stejnÄ› nebyl pÅ™ínosem, no ne, kouknÄ›te, sem vyuÄ•enej automechanik a na pokladnu nejdu." "DobÅ™e, mÅ¯Å¾ete jít na údrÅ¾bu, do skladu, na plochu, máme spoustu volných míst. Domluvíme si termín pohovor "Helejte, nedÄ›lejte si problémy, nic nevíte vo mojí situaci, napište tam, co sem vám Å™ek a budeme voba spokojený." Fakt nesnáším tuhle sortu lidí, zvláštÄ› kdyÅ¾ si prohlídnu pásku a zjistím, kolik Å¾e sem zase nasypala státu. A arogantní chování uÅ¾ vÅ¯bec nerada. Postihlo mÄ› zaseknuté myšlení. "Jak Å™íkám, Å™eknÄ›te, mÅ¯Å¾ete dorazit na pohovor, ujasníme si, co bychom vám mohli nabídnout a uvidíme," hraju si ještÄ› na milou, profesionální personalistku s kÅ™eÄ•ovitým úsmÄ›vem a koutkem oka registruju, Å¾e mi Barunka nÄ›co signalizuje. „ ale nemám Ä•as na nÄ›jaký pÅ™iblblý pohovory, napište, co sem vám Å™ek a bude.“ „PromiÅˆte, koleg potÅ™ebuje s nÄ›Ä•ím poradit, zatím se podívejte, kdy mÅ¯Å¾ete pÅ™ijít,“ mluvím jak z pÅ™íruÄ•ky o aseritivitÄ› a odc Barunkou do kanclu. Tam uÅ¾ je malé srocení davu. „Hele, uÅ¾ se tady s ním dohadujeme asi pÅ¯l hodiny, on fakt nechce makat.“ „To vidim sama, ale ulehÄ•ovat mu to nehodlám.“ „Tak jak jste se rozhodl, kdy pÅ™ijdete na pohovor?“ vracím se na chodbu a ještÄ› poÅ™ád jsem milá, vstÅ™ícná, usmÄ›vavá. „ nechápete moji situaci, tohle je represe, kdykoliv se mÅ¯Å¾ete voctnout na mym místÄ›, kdo tady tomu bordelu velí, si s nim promluvim.“ To uÅ¾ zbystÅ™ila i securita a vedoucí pÅ™íjmu se zastavil zaujat situací. „Hani, nÄ›jakej problém? PotÅ™ebuješ pomoc?“ „VlastnÄ› jo, mohl bys s pánem udÄ›lat pohovor, je zdaleka, aÅ¾ ze Strašnic a nemÅ¯Å¾e sem poÅ™ád jezdit,“ zaÄ•ínám být ironická. „Helejte, já se mÅ¯Å¾u na nÄ›jaký pohovory víte co, dejte mi razítko a bude pokoj.“

KdyÅ¾ razítko, tak razítko, právÄ› mi došla trpÄ›livost, vyrvala jsem mu doporuÄ•enku z ruky a jako fúrie vletÄ›la na manaÅ¾erskou místnost a vztekle napsala: Odmítl místo, nechce pÅ™ijít na pohovor. „Tady to máte i s razítkem,&ldquo podávám mu papír a ne bez zvÄ›davosti sleduji, co on na to. „Ale to nejni pravda, já vám Å™íkám, Å¾e nebudu pro vaši firmu pÅ™ínosem, koukejte to tam napsat, vÅ¯bec nechápete moji situaci, jak se menujete a kde máte nadÅ™ízenýho, já mu to vysvÄ›tlim, vy p..o jedna.“ Jeho vulgarita mÄ› uklidÅˆuje. „Pan Å™editel je na stavbÄ›, náborÅ¯m velím já, dÄ›kuju, Å¾e mi vykáte a nic pÅ™episovat nebudu.“ „Já si na vás budu stÄ›Å¾ovat na pracáku, takhle mÄ› inzultovat, vy krávo.“ Nezabila jsem ho. Kupodivu. HAJKA